

Starvin Marvin: van straatplayer tot podlumbest / foto Dewulf

Een trein zonder haltes

AALTER — Je houdt van een set stevige ramrock, gitaar is je uitverkoren instrument, je houdt van een portie afwisseling, waarin rock, blues en zelfs reggae elkaar opvolgen, maar bovenal heb je een stel stevige trommelvliezen, dan had je afgelopen zondagavond absoluut in het Aalters muziekcafé "De Spiegel" moeten zijn. Het recept was even krachtig als eenvoudig: de in Gent wereldberoemde Starvin Marvin.

Het verhaal van Marvin begint zoals bij menig muzikant: op straat. Als streetplayer schuimde hij de Gentse binnenstad af, tot hij sessie-muzikant werd en korte tijd later op de planken verscheen met de formatie Trampoline.

Door de in Gent al even we-

reldberoemde Luk Bral laat hij zich overhalen om mee te werken aan de Plastic Dream Band. Marvin is echter een man, die de spotlights op zich wil gericht hebben, een zogenaamde "leading figure". Bij de Plastic Dream Band krijgt hij zo ongeveer het donkerste podiumplekje toegewezen en dat is nu niet bepaald zijn uitverkoren stek. Opstappen dan maar en de solotoer op.

Kevin Ayers

In 1985 resulteert zijn ego-trip in een mini-elpee, geproduceerd door een ook buiten Gent wereldberoemd gitaarvirtuoos Kevin Ayers.

De band Ayers-Marvin blijft geen eenmalig produktievriendschapje en in '88 mondt dat uit in een "songwritership" op het recentste Ayersvynil.

Anno 1990, vijf jaar na de mini-elpee dus, beweert Marvin opnieuw te beschikken over een set songs, die voor de incrowd subliem moet zijn en voor de buitenstaanders, minimaal verrassend.

"Sublieme songs die zelfs 'outsiders' verrassen,"

Voor de gelegenheid timmerde Danny Martien op de trommel en Dolf De Wolf zorgde voor de nodige buikvliestrillingen door aan de bass-snaren te gaan hangen.

Marvin werkte een set van dertien nummers af en hoewel

het talrijk opgekomen publiek graag wat meer had gekregen, kwam er slechts één bis.

Ook Marvin, die bijzonder goed op dreef was, had graag nog een extraatje gegeven, maar Spiegel-organisator Piet De Muynck is als de dood voor de burens, die bij de geringste decibels na 22u. de politie inschakelen. Hoe dan ook, het gebodene voor 22u. was van een meer dan degelijk alfooi.

gitaar-experimentjes

De driemansformatie vormde, zoals De Muynck het zo prachtig uitdrukte, een trein op één, vastberaden lijn, met lak aan alle tussenstations. In De Spiegel werd dat nog eens extra in de verf gezet door de absolute uitschieters als "Love to You" en "Scared Shitless". "Ain't superstitious" was een ander prachtig

nummer dat, net als "Speeding Heart" doorspekt zat met sublieme gitaar-experimentjes.

Met de snaren kan deze Marvin overigens fantastisch uit de voeten (of is het handen). In "Working for Succes", een reggae-song creëert hij een sfeertje, dat zelfs snorren van "dreadlocks" voorziet. Alleen al het geluid van die metalen halfronde vuilbakken, die Rasta-jongens op hun buik plegen te dragen - hoe heten die dingen ook alweer? - bezorgde ons een opeenvolging van rillingen.

Hoe dan ook, Starvin Marvin liet ons genieten van een paar aangename gitaar-uurtjes en overtuigde er ons van, dat hij, behalve op de Gentse Feesten, ook een plaatsje verdient bij de Gentse (rock)Beesten.

JIMMY VANRUMSTE